

CSEKE Szilárd - REMÉNYFUTAM

Megnyitó: 2010. december 2. 18 órakor

A kiállítást megnyitja: HORÁNYI Attila, művészettörténész / MOME

Megtekinthető: 2011. február 11-ig, keddtől péntekig 12 és 18 óra között

Cím: MOLNÁR ANI GALÉRIA, 1088 Budapest, Bródy Sándor u. 22. 1. emelet

CSEKE Szilárd (Pápa, 1967)

Cseke Szilárd művészi pályafutását a kortárs művészeti életben már többszörösen elismerték. Életműve – a művész sokoldalúsága révén – több teljes fejezetet, korszakot takar: installációk és mobilok, figurális sztory-boardok és az absztrakt festészet határán balanszírozó erdő-képek.

A Pécsi Egyetem Festőművész szakán végzett 1995-ben. Mesterei 1987-től 1992-ig Keserü Ilona és Bencsik István voltak. Majd a Mesteriskolát Konkoly Gyula irányításával végezte. 1997-ben a Római Magyar Akadémia ösztöndíjasa, 1997-ben Derkovits ösztöndíjban, 1998-ban az NKA alkotói ösztöndíjában részesült. 2006-ban erdőciklusával Strabag Festészeti Díjat kapott, 2007-ben pedig a Kunststiftung Baden Württemberg ösztöndíjasa lett. Ugyanebben az évben a Kristart Képzőművészeti program, 2008-ban az Art Universitas program díjazottja. 1995-től tagja, 2001-től 2003-ig alelnöke a Fiatal Képzőművészek Stúdiója Egyesületnek. Számtalan csoportos kiállításon való szereplése mellett számottevőek az egyéni kiállításai is, amelyek gyakran rendkívül frappáns tematika köré rendeződnek.

Cseke Szilárd munkásságán belül egy olyan váltásnak lehetünk szemtanúi, ahol a festői attitűd megtartásával egy mindenkit érintő téma mentén született alkotások sorát látjuk. A sikeres erdő-sorozat után most figurális alkotásokkal találkozunk, amelyekben a természeti, környezeti problémát felváltották az emberi történetek. Most is a tematika része a változás és az alkalmazkodás, de az új képeken mindez emberi sorsokban jelenik meg.

Reményfutam címmel a Molnár Ani Galériában rendezett önálló kiállítás elsőként a találó szóösszetétellel kelti fel a figyelmet. A beszédes cím nemcsak a tematikáról árulkodik, hanem egy festői kép is egyben, ahogyan alkotásai is. Narratív előadásmóddal és Csekére oly jellemző tiszta festőiséggel avatja be a nézőt emberi sorsokba, történetekbe. Az egyes jeleneteket felfoghatjuk úgy is, mint egy-egy életkép kiemelését, másfelől ezek a kiragadott jelenetek magukba foglalják a manapság oly aktuális társadalmi létkérdést: a bevándorlók helyzetét, létérzését.

A kompozíciók együttese olyan, mint egy érzékeny állapotfelmérés, a köztük lévő laza kötelék szabad asszociációkat kínál a nézőknek. Az egy téma mentén született alkotásokhoz vázlat gyanánt fotókat használt a művész, ugyanakkor a fotórealizmus idegen e munkáktól, mert az olaj-vászon képek sokkal inkább visszaadják az eredeti festészeti értékeket, azaz az anyaszerűséget és az érzékiséget.

Tehát e munkákon nem csak azt vesszük szemügyre, amit ábrázolnak, hanem azt is, ahogyan ábrázolnak. Az ecsetkezelés pasztózus, a szakmai biztonságot a vastag anyaghasználat bizonyítja. Realista képei elvonatkoztatott gesztusokból épülnek fel.

A részletek, fények, áttörések, optikai színkeveredések megoldása bravúros, leleményes. A festészet médiuma úgy támad fel a képeken, hogy közben egyáltalán nem veszíti el konceptuális jellegét.

Cseke Szilárd a fotók élességét elmosva, érzéki festésmóddal a részleteket olykor az absztrakcióig sematizálja. Míg az erdős képein a látvány mellett az izgalmas, raszteres technikai megoldás vonzotta be a képbe a tekintetet, a mostani ciklusában a technikai megoldás mellett az új perspektívák és az aktuális témák szólítják meg a nézőt.

Különböző perspektívákból egy-egy kiragadott jelenet ábrázolja az otthonukat hátrahagyó kelet-európai munkavállalókat, mint például az éjjeliőrt kutyájával, a hólapátolókat, vagy a kisfiút idegenben. A nyugati életszínvonal reményében felvállalt gyökértelenség és ingázás egy mindannyiunk által tapasztalt jelenség. A folyamat, amelyet a képek szereplői felvállaltak, kimerítő, többségük csupán néhány évig képes így élni, új gyökereket eresztetni, beleolvadni az idegen társadalomba szinte lehetetlen, így többnyire kiszakadtságra ítéltetnek.

Mi is nap, mint nap találkozunk ilyen sorsokkal, akár úton útfélen az autóból, vonaton, vagy a környezetünkben, munkahelyünkön. A nyugaton való „szerencse-próbálás” kérdése pedig már valamennyiünkben felmerült.